

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **Cooptel, stavební a.s.**, se sídlem Černovické nábřeží 501/7a, Brno, zastoupená JUDr. René Huškem, advokátem se sídlem Dvořákova 4, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 12. 1. 2012, čj. ÚOHS-R137/2011/VZ-20350/2011/310/jRa, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2013, čj. 31 Af 38/2012 – 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. René Huška, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Statutární město Brno, městská část Brno – Bystrc jako zadavatel veřejné zakázky s názvem „regenerace obecních domů na ulici Foltýnova 18, 20, 22 v Brně – Bystrci“,

oznámil žalobkyni, že jí vylučuje jako účastníka z účasti v tomto zadávacím řízení. Žalobkyně podala proti svému vyloučení námitky, kterým zadavatel nevyhověl.

[2] Žalobkyně považovala vyloučení ze zadávacího řízení za nezákonné. Proto podala k žalovanému Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže návrh na přezkoumání úkonu zadavatele. Žalovaný Úřad zastavil správní řízení rozhodnutím ze dne 7. 6. 2011, neboť návrh na přezkoumání úkonů zadavatele nepovažoval za včas doručený. Podle § 114 odst. 4 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, měl být návrh doručen Úřadu a ve stejnopisu zadavateli do 10 kalendářních dnů ode dne, v němž žalobkyně obdržela rozhodnutí, kterým zadavatel námitkám nevyhověl. Z toho důvodu je pro včasnost doručení návrhu relevantní doručení Úřadu i zadavateli. Posledním dnem lhůty pro doručení návrhu byl 11. 4. 2011. Žalobkyně dopisem ze dne 11. 4. 2011 podala u Úřadu návrh na zahájení řízení. Zadavateli žalobkyně návrh doručovala prostřednictvím datové schránky, kam byl dodán dne 11. 4. 2011 v 18:01 hodin. Osoba, která měla k datové schránce přístup, se do ní přihlásila až dne 12. 4. 2011 v 8:20 hodin. Tyto skutečnosti nejsou rozporovány ani jednou stranou. Podle § 17 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi, byl proto návrh žalobkyně opožděný. Předseda žalovaného Úřadu prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Krajský soud správní rozhodnutí zrušil. K tomu uvedl, že mezi žalobkyní a zadavatelem zakázky se jedná o soukromoprávní vztah. Stejnopis byl doručován zadavateli jako straně sporu, nikoliv jako orgánu veřejné moci, a tedy pravidla pro doručování orgánu veřejné moci se na tento případ nemohla vztahovat. Z toho krajský soud dovodil, že § 17 odst. 3 zákona o elektronických úkonech by neměl být aplikován. Neaplikoval ani ustanovení § 18 téhož zákona. S účinností novely zákona o elektronickém podpisu provedené zákonem č. 190/2009 Sb. se tento zákon stal částečně i soukromoprávním. Soukromé osoby si vzájemně mohou doručovat jakékoliv podání s účinky předvídanými v § 148 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách. Proto krajský soud rozhodl o použití obecných výkladových metod a aplikoval všeobecné ustanovení § 45 občanského zákoníku, dle kterého působí projev vůle navrhovatele vůči příjemci od chvíle, kdy mu dojde. Proto návrh je doručen již okamžikem, kdy je dodán do datové schránky. Krajský soud zdůraznil, že tato interpretace vede k omezení případné obstrukční snahy zadavatele. Z těchto důvodů krajský soud rozhodl, že stejnopis návrhu na zahájení řízení byl doručen včas.

II.

Shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti a repliky žalobce

[4] Ve své kasační stížnosti se žalovaný Úřad (dále též „stěžovatel“) domáhá, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil. Stěžovatel má za to, že pro aplikaci ustanovení občanského zákoníku nebyl prostor s ohledem na znění § 18a odst. 2 zákona o elektronických úkonech. Krajský soud vyjádřil názor, že je nutno § 18a aplikovat, přesto však aplikoval pouze větu první, která vylučuje aplikaci § 17 a následně soud aplikoval jen právní fikci § 45 odst. 1 občanského zákoníku. Ačkoliv by interpretace krajského soudu vedla ke zmírnění možných negativních důsledků § 18a, neopravňuje to soud k výkladu proti textu zákona. Dle právního názoru stěžovatele by se tedy měl

pokračování

aplikovat § 18a zákona o elektronických úkonech, ve znění do 28. 11. 2011, na základě kterého by byl stejnopis návrhu doručen až potvrzením adresátem (nikoliv tedy přihlášením autorizované osoby do datové schránky, jak tvrdil stěžovatel v řízení před krajským soudem). Změna jeho názoru by neměla faktický vliv na rozhodnutí, protože dle obou interpretací by stejnopis návrhu byl doručen pozdě.

[5] Žalobkyně se ve svém vyjádření plně ztotožnila s názorem krajského soudu. Navrhla zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

III.

Právní názor Nejvyššího správního soudu

[6] Po konstatování přípustnosti a včasnosti kasační stížnosti přistoupil Nejvyšší správní soud nejprve k přezkoumání napadeného rozsudku v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Přitom neshledal, že by řízení před soudem bylo zatíženo vadami, k nimž by musel přihlédnout z moci úřední. Poté soud posoudil námitku uvedenou v kasační stížnosti.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Otázku, zda je pro posouzení včasnosti podání stejnopisu návrhu na zahájení řízení rozhodný moment dodání datové zprávy do datové schránky, nebo přihlášení oprávněné osoby, anebo potvrzení přijetí, Nejvyšší správní soud zodpověděl již v rozsudku ze dne 24. 4. 2013, čj. 1 Afs 2/2013 – 46, ve věci *REALISTAV s. r. o. proti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže*.

[9] Řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (§ 113 a násl. zákona o veřejných zakázkách) je bezpochyby správním řízením ve smyslu § 9 správního řádu zahajovaným na návrh. V souladu s § 44 správního řádu je tak toto řízení zahájeno dnem, kdy návrh došel Úřadu jako věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Zákon o veřejných zakázkách v této souvislosti jako *lex specialis* vůči správnímu řádu obsahuje v § 114 odst. 4 větu první, pravidlo, jež stanoví, že „[n]ávrh musí být doručen Úřadu a ve stejnopisu zadavateli do 10 kalendářních dnů ode dne, v němž stěžovatel obdržel rozhodnutí, kterým zadavatel námitkám nevyhověl“ (bod 20 rozsudku *REALISTAV*).

[10] V rozsudku *REALISTAV* se Nejvyšší správní soud dále zabýval zejména samotným smyslem a účelem povinnosti zaslat zadavateli stejnopis návrhu a důsledky nesplnění této povinnosti. Došel k závěru, že se jedná o nadstandardní povinnost vyplývající z využití možnosti směrnice Rady 89/665/EHS o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přezkumného řízení při zadávání veřejných zakázek na dodávky a stavební práce. Smyslem tohoto ustanovení je primárně informovat zadavatele o záměru dodavatele podat návrh na přezkoumání jeho úkonů a o jeho obsahu. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem, že vztah mezi zadavatelem a dodavatelem je primárně vztahem soukromoprávním, nicméně poukázal na rozdílnost účelu doručování návrhu Úřadu a

zadavateli. Zatímco doručení návrhu Úřadu je úkonem způsobilým zahájit správní řízení, doručení stejnopisu návrhu zadavateli má za účel jej bezprostředně informovat o podání návrhu a jeho obsahu (více body 21-24).

[11] Povinnost doručit stejnopis návrhu zadavateli vychází z práva veřejného (§ 114 odst. 2 věta první zákona o veřejných zakázkách). Její splnění se také promítá v rovině veřejného práva. Jedná se o úkony, které s ohledem na výše uvedené již překračují do úpravy dohledu veřejného práva. Dodavatel v daném případě plní povinnost uloženou mu veřejným právem za účelem podmínek správního řízení. Zákon o veřejných zakázkách ani v ustanovení, kterým je povinnost uložena (§ 114 odst. 4), ani v ustanovení, kde je její porušení sankcionováno (§ 117a písm. c)], nečiní mezi doručením originálu a stejnopisu návrhu rozdíl (více body 25-26 rozsudku *REALISTAV*).

[12] Na základě zjištění, že tento konkrétní úkon probíhá ve veřejnoprávní rovině, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se musí aplikovat stejná ustanovení zákona jako pro doručování originálu návrhu Úřadu. V nyní posuzovaném případě žalobkyně zvolila k doručení stejnopisu návrhu zadavateli (v souladu s § 148 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách) datovou schránku. Na určení okamžiku doručení měl být tedy aplikován § 18 zákona o elektronických úkonech, který upravuje provádění úkonů vůči orgánům veřejné moci prostřednictvím datové schránky. V souladu s judikaturou NSS byla tak lhůta zachována, bylo-li podání učiněné prostřednictvím datové schránky nejpozději poslední den této lhůty dodáno ve formě datové zprávy do datové schránky (blíže k tomu body 27-28 rozsudku *REALISTAV*).

[13] Nejvyšší správní soud nevidí důvod ke změně své judikatury a zejména s ohledem na faktickou podobnost případu odkazuje v detailech na odůvodnění rozsudku *REALISTAV*. Nad rámec nezbytně nutného lze k tomu jen uvést, že požadavek, který by umožňoval zadavateli do jisté míry rozhodovat o možnosti správního přezkumu jeho rozhodnutí, by mohl vést k zneužívání a zasahování zadavatele do správního řízení. Není přijatelné, aby zadavatel sám určoval okamžik, ve kterém mu je stejnopis návrhu doručen a tím ovlivňoval možnost správního přezkoumání jeho vlastního rozhodnutí. V řízení o veřejných zakázkách, kde jsou lhůty obzvláště krátké, by účastník řízení, který odeslal návrh třeba i v první den lhůty, neměl nikdy jistotu, že jeho podání bude doručeno včas.

[14] Mezi stranami není sporné, že do datové schránky zadavatele byl stejnopis návrhu dodán 11. 4. 2011 v 18:01 hodin. Protože se dodáním do datové schránky stejnopis návrhu považuje za doručení, byl doručen řádně a včas.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

pokračování

Žalobkyně byla naopak plně úspěšná. Náklady řízení žalobkyně tvoří mimosmluvní odměna jejího zástupce podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Soud proto přiznal žalobkyni částku 3.100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v podání vyjádření [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a dále částku 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s tímto úkonem spojenou (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy žalobkyni na náhradě nákladů řízení náleží částka ve výši 3.400 Kč. Protože advokát žalobkyně doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést (§ 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty), a to o 714 Kč. Celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tedy činí 4.114 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni na účet advokáta do 3 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. srpna 2013

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu